

Karel Makoň

"Nechte dítek jíti ke mně..."

(Marek 10, 14)

1960

Autor zakazuje jakékoliv úpravy textu (včetně gramatických)

Úvod a věnování

Milá Aničko,

tentokrát Ti budu vyprávět něco jiného než pohádku. Jsem však přesvědčen, že se Ti mé vyprávění bude jednou nejen líbit, ale, že z něho budeš mít i užitek.

Den před tím, než jsi šla k prvnímu svatému přijímání, měl jsem o Tobě sen. Ocítl jsem se s Tebou v kostele, kde kněz nosil od člověka k člověku malou sošku Ježíška. Některé lidi však vynechal a zastavil se jen tu a tam běžně. Všichni lidé se spokojili s tím, že viděli, jak kněz nese Ježíška kolem nich. Ty ležela opřena v mé náruči. Kněz ti ukázal Ježíška velmi zblízka a zastavil se. Přitom se kolem celé postavy Ježíškovy rozprostřela nadpřirozená, krásná záře, ve které i mně bylo velmi dobře. Ty ses tiše beze slova dívala na Ježíška.

Co jsem z toho pochopil? Mnoho lidí chodí do kostela, ale ne všem může kněz Ježíška přinést. Nestojí o Něho. My jsme si všimli, že Ty nejen stojíš o Něho, ale i On o Tebe. Naučíš se na Něj patřit beze slov. To je velké zaslíbení. Ale vše, co se nám nabízí, můžeme buď přijmout nebo odmítnout. Avšak cokoliv přijímáme od Pána Boha, je tu k tomu, aby se to nenechalo zahálet. Je třeba s tím hospodařit, jinak na to nemáme dále právo, třebas jsme to už dostali.

Kdybys například dostala k vánocům pěknou hračku, třebas tu mrkací panenku, po které tolik toužíš, kdybys ji nechala ležet a ani si jí nevšimla, byli bychom neradi, a při nejbližší příležitosti bychom Ti panenku vzali a dali ji takovému dítěti, které by si s ní rádo hrálo. Tak je tomu se vším, co máme od Pána Boha. Nedovedeme-li si toho vážit a nehospodaříme-li s tím, necháme-li to zahálet, zase nám to vezme, aby tak drahocenná věc mohla sloužit někde jinde.

A od Pána Boha máš všechno, máš od Něho život, zdraví, jídlo, pití, rodiče i sourozence, babičku a všechny své milé, všechny své schopnosti i radosti. Zdá se ti možná, že tomu tak není. Život máš přece od svých rodičů, narodila ses z maminky, a na jídlo i pití, na šaty i na obydlí vydělává tatínek. Takového mínění je však jenom ten, kdo neumí nebo nechce myslet. Ale Ty jsi dívenka, která ráda myslí, ráda ví, jak to vlastně je. Proto Ti to řeknu.

Je pravda, že ses narodila z maminky. Ale maminka si také sama život nedala, narodila se zase ze své maminky, to jest ze

Tvé babičky, která už není naživu. A podobně babička si sama nedala život. A tak to šlo dál. Jeden od druhého život jen přejímáme, nikdo z nás lidí si ho sám nedal, tomu prvnímu někdy v dávnověku ho musel dát někdo, kdo ho věčně má, jemuž ho nikdo nemusí předávat, a toho Někoho jmenujeme Bohem. Lidé jsou schopni jen předávat, nejvýš trochu pozměnit, co původně dostali od Boha. Všichni máme vlastně od Boha život propůjčen a můžeme s ním dělat, co chceme. Můžeme jej zmařit, nebo jej můžeme učinit všeobecně prospěšným celému svému okolí nebo celému světu. A protože je život od Pána Boha, je od Něho také všechno, co z tohoto života pochází. Jenom proto, že lidé se životem hospodaří, že si vzájemně slouží nebo škodí svými schopnostmi, máme dojem, že peníze nebo živobytí dostáváme od lidí. Díváme se přitom jen na poslední článek v řetězu příčin. A to není pohled špatný nebo chybný, ale je velmi povrchní a mohou z něho pocházet nedomyšlené závěry.

Například země rodí obilí a všechno co potřebujeme k obživě. Vypadá to, jako bychom ke svému životu nepotřebovali nic jiného než úrodnou zemi, zvířata a práci lidí, kterou se všechno ze země vydobude a sklídí a od dobytka vytěží. Ale nic na světě, ani v celém vesmíru, není věčné. Vidíme dokonce celé světy zanikat a zhasínat hvězdy na nebi, vidíme také jemné látky, z nichž téměř před našima očima vznikají daleko od nás ve vesmíru nové světy. Z toho správně usuzujeme, že nic, co vidíme, nemá věčného trvání. Co vzniká, to má také konec, to zaniká. Jednou zanikne i naše země, po které chodíme. Ale toho se už nedožijeme. Chtěl jsem Ti jenom usnadnit úsudek, že také Země, se vším, co na ní je, musela být stvořena, začala někdy být z vůle Boží a dokonce z vůle Boží pořád ještě je. Z jeho vůle vývoj na ní dospěl až k živočichům a k lidem jako jsme my. On pomalu přidával tvorům rozumu a smyslových schopností. Avšak nečinil to proto, aby se jim tady na zemi jenom lehčeji žilo, nýbrž proto, aby mohli poznati i Jež a k Němu se vrátit právě tak, jak vyšli z jeho rukou, ba nejenom takoví, jací vyšli, ale lepší, dokonaleji s Ním žijící a z něho se radující.

Člověk obvykle teprve tehdy, když mu žádný lékař nemůže pomoci, začíná chápat, že život, který se mu ztrácí pod rukama, nebyl mu dán člověkem nebo přírodou, nýbrž někým mocnějším, vládcem nad životem a smrtí, vládcem nad samotnou přírodou. Tehdy mu však obyčejně nezbyvá sil k tomu, aby začal milovat z celého srdce, z celé duše a z celé mysli svého Tvůrce, který ho volá k sobě. Měl se této lásce naučit mnohem dříve, už v mládí. A měl se jí učit při každém kroku svého života. Nejen proto, že Bůh,

od něhož máme vůbec všechno, si zasluhuje naší vděčnosti a lásky, ale také proto, že u Něho je náš pravý domov, z něhož jsme jen na chvíli vyšli, a do něho se musíme vrátit. A vrátit se tam můžeme jako dobré nebo jako zlé děti.

A nyní něco důležitého. Mě, Aničko, když jsem byl mlád, učili, že po smrti přijdu buď do nebe nebo do očistce nebo do pekla. Do nebe, budu-li moc hodný, ve všem budu poslouchat Boha a plnit jeho přikázání. Do pekla tehdy, budu-li velmi nehodný, a do očistce, budu-li chybujícím člověkem až do konce. Z pekla jsem měl strach, neboť jsem si představoval, že se tam budu péci v pekelném ohni. S očistcem jsem si nevěděl rady, ale nebylo na něm nic lákavého, když jsem měl v něm trpěti jako zde na zemi, jenomže bez zásluh, jen abych si odpykal své hříchy a mohl vstoupit potom do nebe. Nebe má být tím nejlepším, co člověka čeká po smrti, ale nikdo mi o něm nedokázal říci nic určitého. Dozvěděl jsem se jen, že tam člověk blaženě pohlíží na Boha a na svaté. Když jsem na to pomyslel, představoval jsem si, že budu muset někde na nebi sedět a pořád hledět na slávu Boží. Promiň mi, že jsem z toho neměl přílišnou radost, a že jsem byl rád na světě, abych se nemusel otravovat nějakým pokojným hleděním. Byl bych nerad, abys i Ty měla strach z nebe nebo abys o něm měla stejné představy jako jsem měl já. Zatím Ti řeknu aspoň tohle: Chce-li se člověk dostat do nebe, nemusí napřed zde na zemi jeho tělo umřít a nemusí čekat, až ho pochovají na hřbitově nebo spálí, nýbrž může do něho vstoupit už za svého života zde na zemi, a dokonce nevstoupí-li do něho už teď během svého života, není naděje, že by do něho vešel po smrti. A mohu Tě ujistit, že není nic krásnějšího, radostnějšího a vznešenějšího, než vstoupiti do nebe už teď, že už před námi to učinilo mnoho lidí, a že jsme měli výtečného učitele, Pána Ježíše Krista, Syna Božího, který přišel všem lidem říci, jak mají vstupovati už zde na zemi do nebe. Ale on jim to nejen řekl, ale dal jim také sílu k tomu, aby tam vstoupili.

Pochopíš, proč nás tomu učil, pochopíš, že kdo nevstoupil do nebe, nemůže být trvale šťasten, právem se bojí smrti, nedokáže se zbavit četných jiných starostí a neumí milovat ani lidi, ani Boha. Naopak, kdo zde na zemi podle učení Ježíše Krista vstoupil do nebe, přesvědčil se, že je věčnou, neumírající bytostí, že jeho pravým Otcem i Matkou je Bůh a že bez Něho vlastně nežil doma, nýbrž v cizině.

Seznámím Tě se životem a učením Pána Ježíše Krista, abys pochopila, jak nás měl všechny rád, když nás chtěl zbavit všech našich obav, starostí a nejistot před smrtí, a jakou má moc, když

mohl prohlásiti, že kdokoliv k Němu přijde, toho občerství, že kdokoliv bude pít z jeho vody a jísti jeho chléb, ten nezemře na věky. A ty se budeš moci sama přesvědčit, že tomu tak skutečně je.

Ještě bych Ti měl aspoň něco málo říci o tom, co to vlastně to nebe je, dříve než Ti je vysvětlím dokonaleji, abys už od této chvíle aspoň neměla strach dostat se do nebe.

Když jsi byla malá, tuze malá, hned po narození, neuměla jsi vůbec nic, neuměla jsi říci ani slovíčko, ani jsi nikoho kolem sebe nerozeznávala. Maminka Tě musela krmit, přebalovat, nosit, vozit a pečovat o všechno, o co se větší dítě umí postarat už samo. Kdybychom Tě byli poslali ve třech letech do školy, nebyla by ses v tom věku naučila číst a psát, přestože jsi byla velmi chytrá holčička. Ale v šesti letech ses tomu začla učit hravě, a než jsi přišla do školy, už jsi uměla číst a trochu počítat. Dnes už toho umíš zase více než když jsi začla chodit do školy. A co jiných věcí už zastaneš, jak jsi hbitá, pracovitá a ve všem pohotová. Máme z Tebe velkou radost. Až budeš dospělá, budeš toho umět ještě daleko více, a protože máš dobré srdce, budeš svými schopnostmi prospěšná nejen sobě, ale i mnoha jiným lidem. Většina lidí už neví, jak dále rozvinout své schopnosti, jak se stát ještě prospěšnějšími než normální dospělý člověk. Ale kdyby za živa vstoupili do nebe, vstoupili by nikoliv do školy, kde vyučují lidé, nýbrž do školy, kde vyučuje sám Pán Bůh. Nabyli by nejen schopností lidských, ale i schopností Božských. Pán Ježíš přišel z nebe a do nebe odešel, do toho nebe, kde ho můžeš najít, když tam sama vstoupíš. Nebe tedy není místo někde na obloze mezi hvězdami vysoko nad námi, kde podle dětinského a nesprávného výkladu sídlí Bůh se svými svatými a anděli. Nebe je stav duše, v němž tato má téměř tytéž schopnosti jako On sám, může s Ním tvořit nové světy, může s ním působit na všechny lidi, na všechny tvory, na celý vesmír, a hlavně může s Ním žít věčně bez smrti a beze strachu, v ustavičné, samozřejmé radosti. Ještě jednou, abys věděla, co je to stav duše. Stav duše je schopnost, jakou má. Po narození byl stav Tvé duše trpný. Nemohla a neuměla jsi na tomto světě téměř nic. Nyní je Tvůj stav duše dětský. Můžeš učinit všechno, co umí dítě. Později bude Tvá duše ve stavu dospělého člověka. Budeš umět, co umí dospělý člověk. Ve škole se nemůžeš naučit více než tomu, aby se tvá duše dostala do stavu dospělého člověka. Dalším vyšším stavům nás učí jedině náboženství, lépe řečeno, můžeme do nich vejít. Můžeme je zažívat jen tehdy, nespokojíme-li se jen s tím, čemu nás učí škola, nýbrž naučíme-li

se i tomu, čemu nás učí Pán Ježíš. Proto Ti o Něm budu vykládat, abys i Ty mohla vstoupit už za svého života do stavu nebe.

Neměj škole a učitelům za zlé, že Tě neučí tomu, co kázal Pán Ježíš. Dnes málokdo to zná, z učitelů téměř nikdo, a potom, není možné, aby člověk řádně prospíval ve škole Ježíšově, když nepospívá ani ve škole lidské. To máš asi tak: Napřed jsi musela začít chodit do první třídy, pak do druhé, do třetí, a tak to půjde dál. Nelze nic přeskočit. Chybělo by Ti později ve vyšších třídách, co jsi v nižších přeskočila. Také já Ti nyní nebudu moci říci všechno, takovým způsobem o učení Ježíšovu, jako Ti budu moci říci, že budeš dospělá. Řeknu Ti toho jen tolik, kolik z toho budeš moci použít ve svém životě.

Mezi učením ve škole a mezi učením u Pána Ježíše je totiž velký rozdíl. Naučíš-li se na příklad ve škole číst, psát a počítat, a některý den ani nečteš, ani nepíšeš, ani nepočítáš, nic se nestane. Naučíš-li se však něčemu dobrému od Pána Ježíše, musíš se podle toho stále řídit a musíš podle toho stále žít. Proto Ti neřeknu všechno, čemu nás Pán Ježíš učí, nýbrž jen tolik, kolik budeš schopna ve svém věku uskutečnit bez velké námahy, bez neklidu a radostně.

4. 8. 1960

1. Proč se narodil Pán Ježíš v židovském národě

Často uslyšíš, že náboženství stojí proti vědě, proti tomu, čemu se učíš ve škole. Toto tvrzení nutno uvést na pravou míru, než se pustíme do zodpovězení dané otázky.

Ve škole se učíš číst, počítat, psát a později mnoha jiným užitečným předmětům. Všechno, čemu se tam naučíš, má Tě učinit schopnou stát se prospěšnou lidem a celé lidské společnosti, neboť ona těchto vědomostí nutně potřebuje. Škola Tě učí poznávat přírodu, rostliny, zvířata, vyznat se v různých přírodních jevech, učí Tě zacházet s různými nástroji a měla by tě také naučit správně jednat s lidmi a s ostatními tvory. Rodiče se snaží, aby sis doplnila své školní vzdělání také správným chováním, abys byla dobrá, čestná a ušlechtilá. Tohle všechno může způsobit škola a rodiče. Vychovávají Tě pro tento život, pro styk s lidmi... Proti tomu nemůže pravé náboženství nic mít.

Pravé náboženství učí člověka, jak má poznávat Boha, jak se má s Ním setkat. Tomu nás nemůže naučit ani škola, ani věda, ani rodina. Nikdo, kdo se dá vychovávat jen školou a rodiči, nenaučí se poznávat svého věčného Otce, Boha. Nikdy se s Ním

nesetká. Lidské společnosti, jak se zdá, to nevadí, pokud od člověka chce jen jeho lidské schopnosti a nic více. Pak ale je lidská společnost trochu sobecká. Vzala si od člověka všechno, co jí lidsky mohl dát, ale nedala mu za odměnu nic trvalého. Jen peníze a nejdříve ještě mu projeví vděčnost, která brzy pomine. Člověk sám mohl nabýt uspokojení z dobře vykonané práce nebo pociťovat radost z dobrého výsledku práce. To si tedy přidal k odměně, kterou poskytla společnost.

Pravé náboženství sice žádá od člověka také mnoho, ale vrací mu nepoměrně více. Zbavuje ho strachu před smrtí a přesvědčuje ho, že je věčnou bytostí, a seznamuje ho s Pánem Bohem daleko dokonaleji než jak znáš maminku nebo kohokoliv na světě.

Každé náboženství však se časem pokazí, přestane vést člověka k přímému styku s Pánem Bohem. Takové náboženství budí v člověku jen dojem, že ho přibližuje k Bohu, že z něho dělá lepšího člověka, avšak ten dojem je klamný, zbavuje člověka zdravé soudnosti, v pravém slova smyslu ho opájí klamným dojmem duchovního pokroku nebo slibováním nebe po smrti.

Proti takovému náboženství stojí nejen věda, ale proti němu bojoval i Ježíš Kristus, neboť kázal pravé náboženství, které pouze neslibuje, nýbrž doopravdy přivádí člověka už zde na zemi do domu Božího, do náruče věčného Otce.

Toto náboženství tedy není klamné a platí o něm, co řekl Pán Ježíš farizeům, když mu ukázali peníz s obrazem císařovým: Dávejte, co je Božího Bohu, a co je císařovo, císaři. A my můžeme říci: Naučte se od vědy, od školy, od rodičů, všemu, co vám mohou dát, a dejte jim za to, co od vás chtějí, avšak naučte se též od Pána Ježíše to navíc, čemu věda nemůže naučit, styku s Bohem. Tento styk vás učiní moudřejší a dokonalejší, než jsou lidé, kteří se stýkají zase jen s chybujiícími lidmi. Vždyť co může člověka činit dokonalejším, než styk s dokonalým Bohem, a zda může člověka učinit dokonalým pouhý styk s nedokonalými lidmi, s omezenými tvory a s nedokonalou přírodou?

A tak se dostáváme k otázce, proč Ježíš Kristus přišel na svět. My si ji zodpovíme způsobem poněkud obšírným, i když ještě prozatím ne zcela vyčerpávajícím.

Řekli jsme si, že každé náboženství se časem pokazí. Je to proto, že lidé zapomenou na jeho původní smysl, a místo aby hledali styk s Bohem, spokojí ses pouhým uctíváním Boha, nebo dokonce jen strachem z jeho trestů, z jeho spravedlnosti nebo jen s obdivem vůči Bohu. To všechno je nepravé náboženství, neboť

neosvobozuje člověka, nýbrž ho zotročuje, činí pověřčivým, ustrašeným nebo duchovně sobeckým a nesnášenlivým vůči jiným náboženstvím.

V dobách před narozením Pána Ježíše Krista byla takových náboženství většina. Téměř ve všech tehdejších náboženstvích se už ani neuctíval jediný Bůh, nýbrž celá řada nepravých bohů. My na příklad známe, jak tomu bylo v Egyptě. Nepravých bohů tam stále přibývalo, a každý národ na březích Středoziemního moře, kolem něhož byla soustředěna tehdejší kultura, měl několik bohů, kteří si vyžadovali i lidské oběti. Takoví Řekové, později také Římané, kteří ovládli nakonec celé Středomoří, převzali, kromě jiných důvodů, i z vypočítavosti téměř všechny bohy porobených národů, a postavili jejich sochy a chrámy v hlavním městě říše, v Římě.

Všichni tito bohové nebyli pravým bohem, byli v nejlepším případě jen jakýmsi polobohy, nejvýš anděli, takže v mnohém případě odváděli od Boha, pokud totiž jejich kulturu nevyužívali duchovní zasvěcenci k poznání jediného Boha. Člověk si nemá lehkomylně dovolovat uctívat ani velmi vznešené bytosti, jako jsou třeba andělé, na místo Boha.

Naráží na to sv. Pavel v epištole k Římanům VIII, 38-39, když praví:

"Jsem zajisté přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani přítomné věci, ani budoucí, ani mocnosti, ani výše, ani hloubka, ani žádný jiný tvor nebude vás moci odloučiti od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, v našem Pánu."

Byl však jeden jediný národ v té oblasti, a tím byli židé, kteří dosud poslední ještě věřili v jediného Boha, avšak často už podléhali pokušení klaněti se polobohům okolních národů. Naštěstí uprostřed tohoto národa se vždycky vyskytl nějaký znamenitý člověk, který měl ještě styk s pravým Bohem, rozmetal zlatá telata, která si postavili, nebo pokácel sochy Astarté, kterým se začli klanět. Největšími takovými bojovníky byli Mojžíš a Eliáš. Po nich už přišla jen řada proroků, kteří buď předvídali zkázu židovského národa, jestli se Židé nenapraví, nebo příchod Spasitele, Mesiáše, který jim znovu osvětlí cestu k pravému Bohu. Nejvýznamnějším takovým byl Izaiáš a posledním z nich byl sv. Jan Křtitel, současník Ježíšův. Ale národ židovský se choval i k prorokům nepěkně, neboť lidé neradi slyšeli, když jim někdo mluvil do svědomí a napomínal je k lepšímu životu. Posledního Jana Křtitele dal král Herodes stíti.

Přece však z původního pravého náboženství zbylo u Židů daleko více než u jiného národa ve Středozevní oblasti. Pro toto málo, co zůstalo v židovském národě v době, když po celá tisíciletí u okolních národů vládli jen polobozi a na pravého Boha se zapomnělo nadobro, tedy pro toto málo, se mohl uvnitř židovského národa zrodit Syn Boží, Ježíš.

Vždyť i Syn Boží, zrodí-li se na zemi, si zvolí takový národ a takovou rodinu, v níž by se mu nejspíše mohlo dostat nejlepšího a pro jeho úkol nejužitečnějšího vzdělání a víry. Rodina a národ mu byly sice jen přípravnou školou, ale i tu potřeboval, čím lepší je přípravná škola, tím snáze se postupuje ve vyšší škole. Proto jsme vždycky schvalovali přísnost tvých učitelů a učitele, a litovali jsme, když jste měli učitele příliš shovívavé.

Byl bych rád, kdyby sis z této kapitoly vzala aspoň malé poučení: Zachováš-li si aspoň něco málo z toho, co od tebe chce Bůh, třebaš jen dobrý, poctivý život, máš naději, ba jistotu, že i u Tebe se narodí Ježíšek, právě jako se narodil v židovském národě.

8. 8. 1960

2. Žil Pán Ježíš?

O životě Pána Ježíše je toho hodně napsáno. Čtyři evangelia - Matoušovo, Lukášovo, Markovo a Janovo - a zprávy učedníků Ježíšových v listech různým církvím.

Z doby před dvěma tisíci léty ze země, kde on žil, nevíme o nikom tolik, jako o něm. Přesto mnozí lidé popírají, že vůbec žil, a opět jiní pochybují, že byl by mohl udělat tolik zázraků. Právě pro ty zázraky, které konal, mnoho lidí pochybuje o tom, že to byla skutečně žijící osobnost. Vždyť dnes neznáme nikoho, kdo by něco podobného dokázal. Zatím si řekněme jen tolik, že On jednal z moci Boží, kdežto my jednáme z moci lidské, proto nemůžeme toho vykonat tolik, jako On. Později si však o tom řekneme více.

Myslím, že není rozumné popírat, že žil, protože zprávy jeho současníků nám tvrdí opak. O Přemyslu Oráči nebo o kněžně Libuši máme daleko skromnější zprávy, a přece nikdo nepochybuje, že žili. O Ježíši Kristu však se nepochybuje ani tolik proto, že by o něm bylo málo zpráv, jako proto, že od lidí mnoho požadoval. A ono se stává i dneska, že se odvracíš od někoho, kdo od tebe příliš mnoho chce. Lidé, kteří se nechtějí zařídit podle Ježíšova učení, řeknou: "Co je mi po něm, vždyť možná ani nežil." Takovým snadným způsobem se vyhnou jeho nepřijemným požadavkům. On totiž řekl, že lidi chce odvést ze široké, pohodlné

cesty, která vede ke zkáze, na cestu úzkou a trnitou, která vede k věčnému životu. Dovedeš si představit člověka, který si vykračuje pohodlnou cestou, že by ji ochotně opustil, a pokračoval malou, úzkou a nepohodlnou cestou dále? Nediv se mu, že prohlašuje, že Kristus nežil. Když není pravda, že žil, není přirozeně ani pravda, že od nás něco chtěl, nemusíme se tedy podle ničeho, co chtěl, řídit. A o to lidem jde.

My se spolu podíváme, co od nás chtěl, a proč to od nás chtěl, protože nebudeme přece tak dětinští, abychom o někom, kdo nás volá: "Pojďte ke mně, já vás občerstvím!" tvrdili: "Nevolej, ty nežiješ, ty jsi nežil, já tě nebudu poslouchat!" Daleko lepší je poctivě si přiznat, že nejsme ochotni poslechnout, než vykřikovat takové dětinské nesmysly.

Pán Ježíš o sobě řekl: "Já jsem Cesta." Kdo pochopí správně a v plném rozsahu, co tím chtěl říci, a kdo se nadto ještě zařídí podle toho, co pochopil, bude žít plným a šťastným životem nejen zde na zemi, ale i na věky. Nechci v tobě vychovávat prospěchářství, ale nevádí, budeš-li vědět už od této chvíle toto:

Člověk, který se nezařídí podle Pána Ježíše, neposlechne jeho výzvy, aby poznal, nebo jak jsme my řekli, aby se setkal s Pánem Bohem, za tohoto života, ten v okamžiku smrti přestane vnímat tento svět, mnohdy ani neví, že zemřel. Avšak když se probudí ze smrtelného bezvědomí, vidí, že se ocitl v podobném světě, v jakém žil zde na zemi a bude tam trpět dále a znovu tam za nějaký čas zemře. Při této druhé smrti už nadobro ztratí vědomí svého já, přestane jako osobnost žít. Abych ti to podrobněji vysvětlil. Ještě jednou začněme s tvým narozením na tento svět. Když ses narodila, nevěděla jsi ještě o okolním světě. Ze své nesmrtelné duše jsi však stále dostávala sílu, my jí budeme říkat uvědomovací, pomocí níž jsi s postupujícím tělesným vývojem stále více a dokonaleji vnímala okolní svět i sama sebe, uvědomovala sis stále více, že jsi oddělenou bytostí od ostatních, začala sis říkat "já". A vývoj ten šel tak daleko, že nyní vždycky jasně rozlišuješ mezi sebou a ostatními. Tomuto pocitu oddělenosti od ostatních říkáme pocit jáství. Toto já si myslí, že je tělem, zatím je to naše mysl, která v těle myslí. Abys rozuměla, tato mysl, která si říká já, Anička, a podobně, zanikne při své druhé smrti, o níž byla řeč. Tak je tomu u člověka, který se v tomto životě neseťkal s Bohem.

A teď ti vysvětlím, jak je tomu s člověkem, který se podle návodu Pána Ježíše setkal s Bohem už za svého života na zemi. Setkáš-li se s kterýmkoliv člověkem, nikdy neztratíš pojem, že ty

jsi ty a on je on. Nezaměníš ani na chvíli sebe za něho. Setkáš-li se Pánem Bohem, je tomu zcela jinak. Je to něco podobného jako když se vlíje řeka do moře. I v moři to nepřestává být voda z řeky, ale přesto se nijak neliší od vody v moři, osolí se od ní a smíchá se s ní, ale nezničí se, jest stále v moři. Tak také ten, kdo se setká s Pánem Bohem, jest stále sebou, ale v té chvíli se necítí odděleným od Boha. A protože Bůh, i když o tom nevíme, je ustavičně spojen se všemi tvory a ustavičně jim dodává sílu k životu, jakmile se setkáme, tj. spojíme s Bohem, spojíme se i se všemi tvory, oslabí se náš pocit oddělenosti, i když se zase s Pánem Bohem rozloučíme. Když se nám toto setkání s Pánem Bohem podaří také v okamžiku smrti, naše vědomí a s ním i naše já přejde do vědomí Božího, spojí se s ním a nevrátí se už do těla, nevrátí se už ani do onoho jemnějšího těla, v němž člověk jinak musí ještě žít po smrti a znovu, podruhé umřít. To je ta pravá spása, o níž mluvil Pán Ježíš, kterou hlásal a kterou přinesl všem lidem, kteří byli a jsou ochotni ho následovat. Mohli bychom krátce říci, že spása je vědomá nesmrtelnost, které nelze dosáhnout jinak, než když přejdeme ze smrtelného já k nesmrtelnému Bohu.

Pánu Ježíši se však neříká Spasitel jen proto, že kázal spásu a ukázal cestu k ní, nýbrž hlavně proto, že měl a má moc každého z nás k nesmrtelnému životu dovést. On je CESTA v pravém slova smyslu. Kdo po ní jde, nezemře, ale živ bude na věky.

Tomu není třeba věřit, dá se o tom přesvědčit, to je zkušenost mnoha těch, kdo šli tou cestou před námi. To se dá však také pochopit. Jestliže Pán Ježíš v těle dokonaleji než kterýkoliv člověk uskutečnil spojení s Bohem, nemohl to učinit jen pro sebe, a muselo to mít význam pro všechny lidi. Takové spojení se totiž liší od všech ostatních lidských skutků tím, že vede z pocitu oddělenosti do stavu spojení nejen s Bohem, ale i se všemi tvory, v nichž Bůh je, a to znamená, že také do stavu spojení se všemi lidmi. Proto mohl Pán Ježíš říci: "Cokoliv jste učinili nejmenšímu z bratří mých, mně jste učinili." On se cítil spojen se všemi lidmi, a to proto, že byl spojen s Bohem. Řekl o tomto spojení: "Já a Otec jedno jsme." A protože zůstal dokonale spojen s Bohem Otcem, který je také naším pravým Otcem, uskutečnilo se pevnější spojení mezi všemi lidmi a Bohem, pevnější a snazší než bylo před tím. On překonal obrovskou tíhu spojení jaká existuje pro každého, kdo se neopře o jeho sílu a kdo s ní nezvítězí nad smrtí. Kdyby samotné jeho spojení s Bohem bylo dočasné, byla by i jeho pomoc dočasná, a dnes by třebas už vůbec nebyla. Protože však jeho spojení s Bohem je věčné, platí jeho pomoc i pro nás, a On nás neustále vybízí, abychom jí použili. Ježíš tuto pomocnou sílu

nazval jednou třebas vodou, řekl: *"Každý, kdo pije z vody, kterou mu dám já, na věky nebude žíznit, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody vytryskující do života věčného."*

(Jan IV, 14).

Kdo dnes tvrdí, že Ježíš Kristus nežil, že není Spasitelem? Všimni si, že jen ten, kdo nic nezkusil z jeho učení uskutečnit ve svém životě. Takový člověk se podobá lidem, kteří nevěří vynálezci, protože sami nic nevynelezi a nemají tolik schopnosti, aby něco našli.

Když Galileo Galilei přišel na to, že naše země je kulatá, a že se točí kolem své osy a kolem Slunce, byl proto postaven před soud, kde musel svůj správný nálezk odvolat, a to jen proto, že nikdo, kdo ho soudil, se sám nepřesvědčil, zda má pravdu či nikoliv. Nevěřili, protože se sami nepřesvědčili, a Písmo svaté, které zdánlivě svědčilo proti Galileovi si vykládali doslova a špatně. Stejně by se dnes dařilo tobě, kdybys veřejně prohlásila, že přece žil Pán Ježíš Kristus. Nikdo z těch, kdo by tě za to soudili, nebo se ti za to posmívali, by nepatřil k lidem, kteří se chtějí sami přesvědčit o tom, zda opravdu žil, či nežil. To jsou lidé, kteří se z různých důvodů nechtějí přesvědčit a ještě jiným brání, aby se přesvědčili. Ty se ale můžeš přesvědčit o tom, že žil Pán Ježíš.

Zařid' se podle jeho rad a setkáš se s Pánem Bohem. To ti bude nejlepším důkazem o tom, že Pán Ježíš nejenom žil, ale že se též za svého života setkal se svým Bohem, pravým věčným Otcem.

Víš, že pro nás Evropany objevil Ameriku Kolumbus. Zanechal o své objevné plavbě spis, v němž podrobně popisoval, jak se tam dostal. Kdyby od té doby nikdo do Ameriky nedoplul, a kdybys zrovna ty dostala jeho spis do rukou a podle něho doplula nějakou lodí do Ameriky. Co myslíš? Věřila bys, že žil Kolumbus a že doplul do Ameriky? Zajisté. A tak také nebude těžké se přesvědčit o tom, že žil Pán Ježíš, kým byl a co vykonal, když ho budeš následovat a uskutečníš stejné setkání s Bohem Otcem jako On.

Vysvětlím ti postupně, jak následovati Pána Ježíše, ale už napřed ti dám jednu radu.

Když ukřižovali Pána Ježíše a ještě se mu posmívali, svlékli z něho roucho a metali o něj los, modlil se Pán Ježíš: Otče, odpusť jim neboť nevědí, co činí."

Nebyla bys dobrou následovnicí Pána Ježíše, kdybys měla někomu za zlé, že se mu posmívá, a potom se samozřejmě vysmívá i všem, kteří ho následují. Není to nikdo jiný, než člověk podobný těm, za něž se Pán Ježíš upřímně modlil: "Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí."

16. 8. 1960

3. Podobenství života Pána Ježíše

Pán Ježíš mluvil v podobenstvích a žil v podobenstvích.

Co je to mluvit v podobenstvích?

Ježíš Kristus mohl říci: "Kdo se jakýmkoliv způsobem vymlouvá, že mne nemůže následovat, buď proto, že má moc práce, nebo tím, že se mu to právě nehodí, ten se neseťká s Pánem Bohem."

Avšak Pán Ježíš místo toho řekl: *"Jeden člověk pořádal velkou hostinu a pozval mnoho hostí. A v hodinu hostiny poslal k pozvaným svého služebníka se vzkazem: "Přijďte, neboť už je připraveno!" A všichni se počali jako jeden vymlouvati. První mu řekl: "Koupil jsem pole a musím si je prohlédnout; prosím tě, omluv mě!" A jiný vzkázal: "Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet; prosím tě, omluv mě!" A jiný vzkázal: "Oženil jsem se, a proto nemohu přijít!" I vrátil se služebník a oznámil to svému pánu. Tehdy se pán domu rozhněval a řekl svému služebníku: "Hned vyjdi na náměstí a do městských ulic a uveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé!" I pravil služebník: "Pane, stalo se, jak jsi rozkázal, a ještě je místo." Tu pán řekl služebníkovi: "Vyjdi na cesty a k plotům a přinut' vejít, aby se naplnil můj dům! Ale pravím vám: Ani jeden z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí hostiny." (Luk. XIV, 16-24)*

Aspoň trochu ti vysvětlím, oč více řekl Pán Ježíš podobenstvím než přímou radou bez podobenství. Jsou lidé, kteří mají všechny předpoklady, aby se mohli chopiti učení Pána Ježíše, avšak nechopí se ho. Takovými lidmi byli Židé, u nichž se Pán Ježíš narodil. Ti měli nejsnazší možnost dát se poučit a zařídit se podle Ježíšových rad. V podobném postavení jste vy, mé děti. Máte věřící maminku i tatínka, proto máte velmi snadnou možnost, abyste se dali na cestu za Pánem Ježíšem, po níž už kráčí vaši rodiče. Ale vy přesto můžete odepřít jít toutéž cestou. Pak byste se podobali těm, kdo byli pozváni na hostinu a odmítli. Vždyť rodiče vás zvou jménem Kristovým, a v tom se podobají

sluhům hospodářovým, které hospodář poslal, aby upozornili pozvané, že hostina je připravena.

A tak bych mohl v tomto výkladu pokračovat. Mohl bych podobenství užití vůči jiným lidem, našel bych mezi nimi různě se vymlouvající. Našel bych v přirovnání i velkou útěchu pro lidi všelijak postižené chorobami, stářím nebo těžkým postavením. I ty volá Pán Ježíš, i pro ty je nebeská hostina připravena. A je na té hostině tolik míst, že je třeba zvát, kde se jen dá, aby se dům naplnil. To všechno se nedá vyjádřit pouhou radou bez použití obrazu. I básník často řekne básnickým obrazem více, než dokáže vědec přesnou definicí.

Podobenství Pána Ježíše mají ještě hlubší, skrytý význam, kterému rozumí jen ti, kdo mají uši k slyšení připraveny, jak se on vyjádřil. Podobenství nad to mají sílu, kterou nemá obyčejná rada. Ale o tom nyní jen tolik, že všechna podobenství Ježíšova představují slovní převod vnitřní zkušenosti do mluvy těch, kdo tuto zkušenost ještě nemají. Je to základní zprostředkování této zkušenosti z jiného vyššího světa tomuto nižšímu světu, ve kterém žijeme. Proto můžeme říci, že Ježíšova podobenství mají v sobě váhu onoho vnitřního uskutečnění, z něhož vyplynula. Ale o tom se nyní nebudeme šířit. Vždyť si chceme říci, co je to žít v podobenstvích, a to je daleko těžší než si vysvětlit, jaké přednosti má v náboženství řeč, pronášena v podobenstvích.

Co je to žít v podobenství, dovedou pochopit zvlášť dobře děti. Ty si často hrají na dospělé, ačkoliv přitom jimi nejsou. Napodobují zaměstnání dospělých, jejich radosti i strasti, a přece by to nemusely dělat, nemusely by mít žádné trápení, která napodobují. Hrají jakési podobenství o životě dospělých. Podobně tomu bylo se životem Pána Ježíše. Nemusel prožít nic z toho, co zažil. Nemusel se narodit v Betlémě a zemřít na kříži za branami Jeruzaléma. Kdyby to byl však neprožil, nebyl by nám ukázal, jakými stupni vývoje musí projít člověk, chce-li nakonec žít v trvalém, vědomém styku s Bohem; a nebyl by nám mohl zprostředkovat sílu k tomu, abychom těmi stupni prošli bez pohromy, následující ho. Žil pouze život podobný životu lidskému, tak podobný, jak jen může být život vtěleného Boha do člověka. Avšak v jednotlivých obdobích života Pána Ježíše se ocitne každý člověk, který jde záměrně celým svým životem za spojením s Bohem. Neocitne se v nich ten, kdo se o toto spojení nesnaží. Jemu není život Pána Ježíše ani příkladem, ani oporou.

Jen pro toho, kdo hledá království Boží, je život Pána Ježíše velmi cenný a užitečný, ba takový člověk by se bez něho neobešel.

Hledatí království Boží znamená toužiti po setkání a trvalém žití s Pánem Bohem.

Mnoho křesťanů se marně snažilo pochopit nejhlubší smysl podobenství Ježíšových, protože nepochopili podobenství Ježíšova života. Proto by se měl život Pána Ježíše vykládat jako soustavné odhalování způsobu života, vedoucího k setkání s Bohem. Pak by bylo možno porozumět i všem jeho podobenstvím, pro něž je klíč v jeho životě.

Zatím jenom vezmi na vědomí, že všechno, co se dělo v životě Pána Ježíše, bylo výrazem vnitřních stavů proměn, které probíhaly v jeho duši, a o nichž není zaznamenáno téměř vůbec nic. My však můžeme právě z historie jeho života soudit o tom, jaké to proměny byly a hlavně jaké nastávají v životě člověka, který Pána Ježíše následuje. Lidé, kteří nepochopili tento vnitřní vztah mezi proměnami v nitru Pána Ježíše a mezi událostmi v jeho zevním životě, a přece chtěli následovat Pána Ježíše, často se dopouštěli hrubých chyb, napodobovali jen zevní události ze života Spasitelova. Protože považovali např. jeho smrt na kříži za nejdůležitější, a to plným právem, celý život umírali a nesli známky smrti ukřižováním (stigmata), a přece jen málokdy úplně vnitřně odumřeli. Nepochopili, že smrt Ježíše Krista byla podobenstvím pravé vnitřní smrti v duši, kterou máme prodělat, aniž bychom potřebovali viseti na kříži. Jiní opět zapomínali, že Pán Ježíš mluvil v podobenstvích, a tak když od něho dostali příkaz, plnili ho doslovně, nikoliv podle jeho vnitřní podobnosti. Avšak pokud jejich snaha byla upřímná, nikdy nebyli Bohem opuštěni, a byli dovedeni do takového stupně dokonalosti, k jakému svým vývojem došli. Zařídíš-li se však podle výkladu, který ti zde předložím, nebudeš muset ustrnout na některém vývojovém stupni, nýbrž dojdeš po vývojovém žebříku až nahoru k vědomému a věčnému životu s Bohem, a to silou a milostí Pána Ježíše Krista, která je ukryta jak za jeho slovními podobenstvími, tak za podobenstvím jeho života, a která představují právě onu spasitelnou sílu Ježíšovu.

Dříve než se pustím do výkladu podobenství života Pána Ježíše, je nutno, abych pronesl jedno vážné upozornění.

Když Pán Ježíš mluvil v podobenstvích, jeho učedníci, apoštolové, buď porozuměli, co jim chtěl říci, nebo jim dodatečně vysvětlil jejich skrytý smysl. Přitom mnoha jiným lidem zůstal smysl oněch podobenství skryt, čili, jak Pán Ježíš řekl, neměli uši

připraveny ke slyšení a oči k vidění. Avšak pravý a nejhlubší smysl Ježíšova života zůstal apoštolům skryt z velké části až do doby, kdy Pán Ježíš po své smrti na kříži a po zmrtvýchvstání jim poslal Ducha svatého, který je osvítil. Pochopení, které se zde tobě otevírá, je v podstatě totožné s oním pochopením které získali apoštolové při seslání Ducha svatého. Toto pochopení nedostává nikdo jiný než ten, kdo si je nechce nechat jen sám pro sebe. To znamená, že ani ty si je nesmíš nechat jen pro sebe, ale až pokročíš dostatečně na své cestě k Bohu, budeš muset rozdávat, cos sama dostala, zdarma, bez jakýchkoliv nároků na uznání, právě jako apoštolové a tam kde bude chtět On a ne ty.

Prozatím ukládej pozorně v srdci pravdy, které budou následovat. Budeš-li tímto věděním dobře hospodařit, bude ti k velkému užitku; nebudeš-li s ním hospodařit, bude ti k záhubě, jako je každému, kdo je nepřijal nebo odmítl.

16. 8. 1960

4. Co předcházelo narození Pána Ježíše

Promluvili jsme si už o některých zevních příčinách, proč se narodil Pán Ježíš u Židů. Všeobecný úpadek náboženství a mravnosti byl v té době zřejmý i u Židů, avšak ještě tu zbylo zdravé jádro, z něhož se právě Ježíš narodil.

K tomuto zdravému jádru patřila Panna Maria, prostá dcera zbožných a dobrých rodičů. A máme-li si už vysvětlovati podobnoství Ježíšova života, řekněme si znovu, že zatímco židovský národ představuje lidskou nedokonalost vyvolenců Božích, jimiž jsou lidé, Panna Maria zase znamená dokonalost naší nesmrtelné duše. Obojího je bezpodmínečně zapotřebí, aby se započalo a dokončilo obrovské dílo dokonalého soužití s Bohem.

Nebylo-li by nedokonalé lidské přirozenosti, nikdy by se toto dílo nedokonávalo už na zemi, nýbrž mimo svět, mimo vesmír. Nedokonalé lidství je nositelem dokonalého Božství.

Nebylo-li by nesmrtelné čisté duše, nikdy by člověk nemířil za svým věčným ideálem.

Nebojím se, že někdy lidstvo bude žít bez Boha, že někdy bude moci něco učinit proti němu, protože každý člověk má nesmrtelnou duši. Může se nejvýš Bohu posmívat, jako činí hlupáci, kteří se posmívají moudrým, aby odvedli pozornost od sebe, od své hlouposti. Je otázka, zdali tím jejich hloupost ještě více nevynikne. Lidé mohou také trýznit zastánce Boží, ale Bohu

neuškodí, ani nesmrtelné duši neuškodí. Protože však má každý člověk nesmrtelnou duši, z níž bere sílu i pro ten nejsvětější život, nemůže být ani ten od Boha záměrně nejodvrácenější život žit zbytečně a planě. Stačilo by umět se podívat hodně hluboko na život kohokoliv, abychom viděli jeho skrytou velikost. Objevili bychom jak v životě blázna, tak v životě prostého i učeného člověka kus služby věčnému životu, nevědomou cestu za věčností.

Jednoho dne vešel k Panně Marii anděl, pozdravil ji jako milostiplnou, neboť našla milost u Boha; měl se z ní totiž narodit Syn Boží. To je zase kus podobenství našeho života. Jednoho dne se čas dovršuje. Duše dospěla už tak daleko, že se může stát nositelkou a rodičkou nového věčného života.

Všimni si, že Boží se rodí zase jen z Božského. Duše - Panna Maria - je dcerou Boží, nesmrtelnou duší, z ní se narodí nový Syn Boží, malý Ježíš. Zrovna tak ve Tvé duši se jednou narodí Boží Syn. - Avšak nejde tu jen o vznik nového tvora, nýbrž jen o sestup Syna Božího z nebe na zem. Převédeme-li tento výrok do srozumitelnější řeči, řekneme: Před svým zrozením na zemi existoval Boží Syn ve stavu nebes, ve stavu, ve kterém jsme na zemi nežili, a proto jsme o jeho věčném životě nevěděli. Teď se situace mění, dovídáme se o jeho životě, připadá nám, že se v nás rodí. Ve skutečnosti si jenom začínáme uvědomovat, že v nás žije. Nebo bychom slovy mohli vystihnout opačný postup, který se přitom děje v naší duši. V nynějším bdělém stavu duše si uvědomujeme jen pozemský život, nikoliv život Boží. Jakost (kvalita) našeho duševního stavu se mění tak, že začínáme vnímat Boží život v sobě, a to se projevuje jako zrození Syna Božího, jakoby se něco Božího v nás zrodilo. Ve skutečnosti jsme si je pouze začli uvědomovat.

Praví-li se v Bibli, že Boží Syn sestoupil na zem, znamená to, že i my si můžeme jednou ve svém těle uvědomovat přítomnost Boží, že do vědomí hmotného světa sestoupí vědomí Boží. Pak budeme rovněž plni milosti.

Protože Ježíš žil v podobenství, je v Bibli vysvětleno i za jakých okolností se takové podobenství může uskutečnit.

Stane se to tehdy, až lidská vůle, ve shodě s vůlí nesmrtelné duše, Panny Marie, odpoví na výzvu andělovu, že si přeje, aby se stala vůle Boží, a zrodil se v duši Syn Boží. Děje se to tedy úkonem pokory a odevzdanosti.

Ptám se: Můžeš a máš tedy očekávat, že se ti objeví anděl, jak se objevil Panně Marii, a řekne ti, že se v tobě má zrodit Syn

Boží, dáš-li k tomu svolení? Nikoliv. Chápej tuto událost z Bible jako všeobecný platný obraz, který na sebe v našem životě může vzít zcela odlišnou podobu, tj. může se stát zevně zcela jinak, ale vnitřně se stane stejně.

Pokud se některé události z Ježíšova života staly v mém životě, seznámím tě s nimi tak, jak jsem je prožil a za jakých okolností k nim došlo, abys tyto události snáze poznala ve svém i v životě jiných lidí.

Od útlého mládí jsem si přál jednati správně a vycházeti se všemi lidmi dobře. Měl jsem mnoho chyb, pokud se týče osobních zálib, ale vždycky jsem dbal toho, abych nikomu neukřivdil. A tak jsem se sám trestal za všechno, čím jsem třebaš nevědomě někomu ukřivdil, nehledě k tomu, že jsem se snažil křivdu napravit činem. Když mně mamička vyčinila za to, že jsem se třebaš ušpinil nebo neposlechl jejího příkazu, protože jsem neodolal svým zálibám, sám jsem se potrestal. Tak např. jakmile začalo pršet, vždycky jsem si přál být venku a chtěl jsem si hrát s tekoucí vodou pod chodníkem. Tato touha byla tak silná, že jsem jí nikdy neodolal, utekl jsem ven a v dešti stavěl z bláta hráze. To bylo v době, kdy jsem ještě nechodil do školy. Teprve po několikerém zavolání a vyhrožování jsem se vracel domů. A teprve doma jsem si uvědomil, co jsem vlastně vyvedl. Byl jsem zcela promočen a zablácen od hlavy k patě. Mamička mě musela umýt a převléknout a ještě měla obavu, zdali z toho nebudu nemocen. Uměla mně to důrazně vysvětlit, takže jsem nabyl představu, že jsem provedl něco hrozného. A tu jsem se ptal, co bych za to zasloužil. Řekla-li třebaš, že bych zasloužil, abych musel klečct, odebral jsem se tiše do pokoje a hodně dlouho jsem klečel. Mamička o tom nevěděla, ale někdy mě objevila a divila se, co dělám. Jindy jsem se už sám nabažil té sebevýchovy a volal jsem z pokoje do kuchyně, jestli už jsem dost dlouho klečel. Takovým dětinským způsobem jsem se snažil, abych nikomu nebyl nic dlužen. Tento způsob myšlení se mnou rostl, takže i později jsem se snažil o spravedlivé vyrovnání se všemi lidmi, zvířaty i rostlinami. Později jsem měl jiné záliby. Začal jsem se zajímat o zeměpis a přírodní vědy vůbec. Zabýval jsem se jimi tak důkladně, že jsem zanedbával všechno ostatní studium. Tak se stalo, že jsem zaostal v tom, čemu jsem se měl učit, a to tak dalece, že jsem potom musel mnoho času věnovat dohánění toho, co jsem zanedbal a nemohl jsem se věnovat tomu, co mě bavilo. Protože jsem se nakonec musel věnovat něčemu, čemu jsem se vůbec věnovat nechtěl, připadalo mi, že žiji zbytečně. Byl jsem čím dále, tím více nespokojen se směrem svého života. Nechtěl jsem být tím, čím jsem se měl stát. Nakonec

jsem celou svou bytostnou vůlí utíkal od sama sebe. To způsobilo, že jsem dozrál k tomu, abych byl navštíven andělem, duchem Božím, od něhož jsem se dověděl, že se ve mne má zrodit Bůh.

Povím ti, jak se to stalo, ale dříve než se pustím dál, zodpovím jednu tvou otázku, kterou bys mi právem měla dát právě v tomto okamžiku. Jak jenom souvisí tento můj život s životem Panny Marie před tím, než ji navštívil anděl a zvěstoval, že porodí Syna Božího?

Nezapomínej, že Panna Maria nám představuje nesmrtelnou duši, o níž obvykle člověk nic neví, ani si neuvědomuje, že ji má. Je to zaviněno nejen tím, že se o ni nestará (nepomohlo by ani, kdyby se o ni staral, aby se více o ní dozvěděl), ale hlavně tím, že z Boha a z jeho síly jsme všichni živi, a z Boha pochází síla k tomu, abychom vědomě žili, a proudí přes nesmrtelnou duši, v níž se transformuje, do našeho lidského vědomí, kde se transformuje podruhé na schopnost vnímati hmotu a mítí diskursivní myšlenky. Nejde tedy síla opačně z našeho lidského vědomí přes nesmrtelnou duši do Boha. Dostati se proti směru uvědomovací síly k vědomí nesmrtelné duše nebo dokonce k vědomí Boha, je nesmírně těžké, ne-li lidskými silami úplně nemožné. Nicméně, vyplývá z faktu, že ustavičně přijímáme z nesmrtelné duše sílu k životu, další skutečnost, že život naší zevní duše, tj. našeho lidského vědomí, je odvozen od života a vědomí nesmrtelné duše, a ten zase z vědomí Božího. Můžeme tedy z lidského života usuzovat na život a potřeby naší nesmrtelné duše. Není pochyby, že Panna Maria byla vychovávána k tomu, a chtěla žít tak, aby její život byl dobrý, a proto se odvracela od života, který nesloužil jejím cílům. Chtěl-li jsem např. žít pro přírodní vědy, nechci tím říci, že jen ten, kdo je zanícen pro ně, žije životem dobrým, ale že tento zájem o ně byl záminkou, pro níž jsem se mohl vyhnouti světskému životu, pouhému životu vášní a těla. Máš-li někdo zájem o něco, co odvádí od požívačnosti a od čistě přírodního nebo zvířecího života, vždycky v tom vidím obrazné vedení nesmrtelné duše od světa k Bohu. Proto život pro jakoukoliv práci, vědu nebo umění je vždycky životem požehnaným a vždycky přinese velký pokrok na cestě, na níž se člověk jednoho dne setkává s Bohem.

Nuže, převedeme-li podobenství a obrazy z mého života na holou duchovní skutečnost, byl to odklon od světského způsobu života k životu s Bohem, i když jsem si zatím uvědomoval jen to, že se mi zamlouvá studium přírodních věd, i když jiný člověk si libuje a je zanícen svou prací, opět jiný uměním atd., a vůbec přitom ani neví, že se má setkat s Bohem, a že je to jeho cíl. Kdyby

se většině lidí postavil cíl tak, že by se od nich chtělo, aby vyhledávali setkání s Bohem, nebyli by buď vůbec schopni takový cíl pojmout, nebo by při jeho přímém hledání brzy zemdleli, a zbytečně by nabyli dojem, že k tomuto cíli ještě nejsou dost vyspělí. Cíle člověka musíme umět stanovit s velkou rozvahou. Nezoufat nad člověkem, který si nepředsevzal přímé spojení s Bohem. Předsevzal-li si člověk cokoli, co jej odvádí od jeho tělesnosti, od něho samého k nějakému širšímu úkolu, přesahujícímu rámec sobeckých zájmů hmotného prospěchu, vždycky je to cíl duchovní, skrytý za obrazem nějaké činnosti tělesné nebo duševní.

Pokročme kousek dál. Jednoho dne v plzeňském museu, kam jsem už dlouho chodil studovat zeměpis a přírodní vědy vůbec, avšak mimo rámec školních povinností, jsem si přečetl v jakémsi spisku větu: "Tvůj život, člověče, není určen k tomu, abys tu na světě dosáhl toho nebo onoho a pak umřel, nýbrž k tomu, abys našel Boha." Tato věta mi odhalila rázem několik věcí:

1. Pravý cíl života mi do té doby unikal a nebyl mi znám.

Tady už je zřejmá podobnost se stavem Panny Marie před zvěstováním andělovým o tom, že se z ní narodí Syn Boží. Také ona nevěděla, pokud se to nedověděla od anděla, že je určena k tomuto úkolu. Pořád si buď vědoma, že Panna Maria značí nesmrtelnou duši. Její nevědomost je jen podobenstvím toho, že ještě nedospěla k tomu, aby ze sebe zrodila Boha, jinými slovy, aby nastoupila zpáteční cestu k Bohu přes narození Ježíšovo, jeho život, ukřižování a nanebevstoupení k vlastnímu nanebevzetí. Protože my neznáme tuto zákulisní cestu nesmrtelné duše, mluvíme v tomto případě o tom takhle: "Nastoupil jsem vědomě cestu k Bohu, začal jsem s vnitřní modlitbou, zažil jsem to a to." To je pohled na zevní stránku věci, která je nerozlučně spjata s vnitřní, zákulisní, neprojevenou stránkou téže cesty, kterou podniká v té chvíli naše vnitřní nesmrtelná duše. Pro ni je naše vůle nástrojem, naše tělo nástrojem, naše počínání prostředkem k tomu, aby mohla uskutečnit vnitřní vývoj k vědomě nesmrtelnému, ničím nerušenému životu s Bohem. Dokud nepochopíme tuto vnitřní stránku své životní cesty, dotud všechno děláme pro své zevní já nebo dokonce jen pro své tělo, a na každém kroku musíme být vyváděni z tohoto omylu utrpením. Jinými slovy: Utrpení vzniká tím, že si přivlastňujeme něco, co nám nemá patřit a co se marně snažíme pro sebe udržet, a co dříve nebo později ztrácíme tak jako tak. Sem patří slova Kristova: "Kdo hledá svůj život, ztrácí ho, kdo ho ztrácí pro Krista, ten ho nalézá." Čili kdo se všeho, co má, vzdává pro věčné cíle, nebo ve všem co má, vidí

prostředky k věčným cílům, ten nalézá věčný život, který pak už nelze ztratit.

2. Najdu prostředky, jimiž bych uskutečnil toto nalezení Boha.

Anděl připomněl Panně Marii, která se to může stát, že se z ní zrodí Syn Boží. Anděl jí řekl: *"Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také, co se narodí, bude svaté, bude nazváno Syn Boží."* (Luk 1, 35).

To však neznamená, že kdokoliv po tomto zážitku může spoléhat na to, že tyto prostředky nalezne bez vlastního přičinění. Může se jen spolehnout na to, že bude mít sílu od Boha, aby jich správně užil.

3. Uskutečním spojení s Bohem, a kdybych nic jiného neuskutečnil, bude to stačit.

Měl jsem naprostou jistotu, jak jsem odcházel z musea, že uskutečním tento nejvyšší cíl, ačkoliv jsem zatím neměl nejmenší lidské tušení, jak se to stane, pouze nadpřirozenou jistotu, že se to stane. Stejnou jistotu měla od chvíle andělského zvěstování Panna Maria. Řekla: *"Hle, služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova!"* A anděl od ní odešel. (Luk 1, 38).

Kdybys znala hebrejsky, dozvěděla by ses, že kterékoliv jméno anděla znamená některou vlastnost Boží. Panně Marii zvěstoval narození Syna Božího anděl Gabriel. Gabriel znamená v hebrejštině Muž Boží, a je to podle starého podání vedle Michaela jediný anděl, který stojí před tváří Boží.

Dále se praví v Bibli: *"V těch dnech se Maria vydala spěšně do hor, do judského města. I vstoupila do domu Zachariášova a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariino pozdravení, poskočilo dítě v jejím lůně. Alžběta pak byla naplněna Duchem svatým a hlasitě zvolala: "Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého! A odkud mi to, že matka mého Pána přišla ke mně? Neboť hle, sotva se dotkl zvuk tvého pozdravení mých uší, dítě v mém lůně radostí poskočilo; a blažená, která uvěřila, že se dokoná, co jí bylo řečeno od Pána."* (Luk. 1, 39 -43).

Také já, jako každý jiný, kdo zažil v sobě prudké obrácení k Bohu, musel jsem od té chvíle shledávat, že přišel-li jsem k někomu, jenž také dozrával k podobnému přerodu, způsobil jsem svým pouhým příchodem něco podobného, co se stalo v Alžbětě, probudil se v něm nový život, který by byl jinak dal na sebe ještě třeba dlouho čekat.

Vylíčil jsem ti začátek duchovního života a jak jej srovnati s jeho podobenstvím ze života Ježíšova. Je to síla Boží (anděl), která se chápe za příznivých okolností člověka, vede ho přímou nebo klikatou cestou do otcovského domu.

7. 12. 1960

O B S A H

Úvod a věnování.....	str. 2
1. Proč se narodil Pán Ježíš v židovském národě.....	str. 6
2. Žil Pán Ježíš?.....	str. 9
3. Podobenství života Pána Ježíše.....	str. 13
4. Co předcházelo narození Pána Ježíše.....	str. 16